

Μήτε νικών αμφάδην αγάλλεο, μήτε νικηθείς, εν οίκω καταπεσών οδύρεο.

Αρχίλοχος, 725-650 π.Χ., Αρχαίος ιαμβογράφος

(μτφρ: μήτε αν νικήσεις να χαίρεσαι πολύ ούτε αν νικηθείς να κλαις και να οδύρεσαι στο σπίτι σου)

Το νικάν εαυτόν πασών νικών πρώτη και αρίστη. Το δε ηττάσθαι αυτόν υφ' εαυτού, αίσχιστον και κάκιστον.

Δημόκριτος, 470-370 π.Χ., Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Όπου άμιλλα ενταύθα και νίκη εστί.

Αριστοτέλης, 384-322 π.Χ., Αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος

Νενικήκαμεν!

Ευκλής, Αθηναίος σπλίτης

(Η αναγγελία της νίκης του Μαραθώνα από τον Ευκλή, τον δρομέα που αμέσως μετά ξεψύχησε, το 490 π.Χ)

Εν τούτω νίκα.

(Η φράση στο ουράνιο όραμα πριν από τη μάχη του Μ. Κωνσταντίνου στη Μουλβία γέφυρα το 312 μ.Χ)

Να νικιέσαι καμιά φορά, αλλά να μην υποκύπτεις ποτέ.

Alfred de Vigny, 1797-1863, Γάλλος συγγραφέας

Η νίκη έχει εκατό πατέρες, ενώ η ήττα είναι ορφανή.

Galeazzo Ciano, 1903 -1944, Ιταλός πολιτικός

Ο πιο μεγάλος κίνδυνος γεννιέται τη στιγμή της νίκης.

Ναπολέον Βοναπάρτης, 1769 -1821, Γάλλος ηγέτης

Οι ήρωες είναι ήρωες επειδή έχουν ηρωική συμπεριφορά, όχι επειδή νίκησαν ή έχασαν.

Nassim Nicholas Taleb, 1960 - Λιβανέζος δοκιμιογράφος & οικονομολόγος

Venceremos!

Σύνθημα των Δημοκρατικών στον Ισπανικό Εμφύλιο

(μτφρ: θα νικήσουμε)

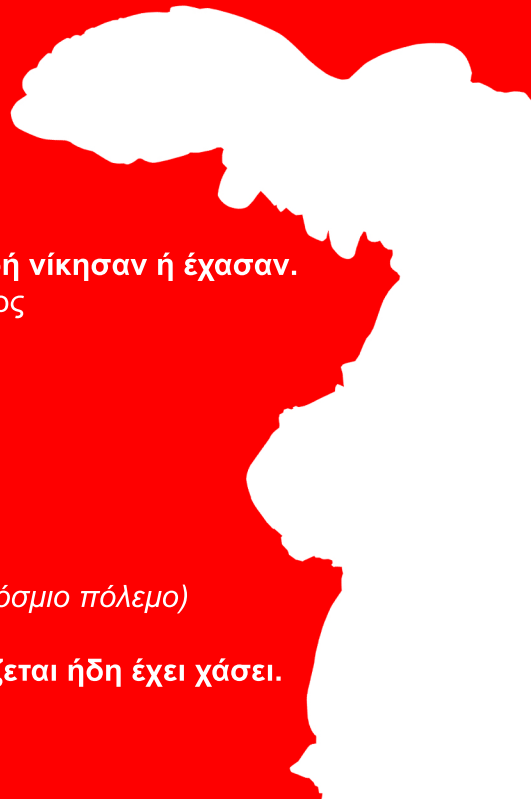
Η Γαλλία έχασε μια μάχη αλλά η Γαλλία δεν έχασε τον πόλεμο!

Σαρλ Ντε Γκωλ, 1890 -1970, Γάλλος πρόεδρος

(Σε ραδιοφωνικό μήνυμα μετά την ήττα της Γαλλίας το 1940 στον Β' Παγκόσμιο πόλεμο)

Αυτός που αγωνίζεται μπορεί να χάσει, όμως αυτός που δεν αγωνίζεται ήδη έχει χάσει.

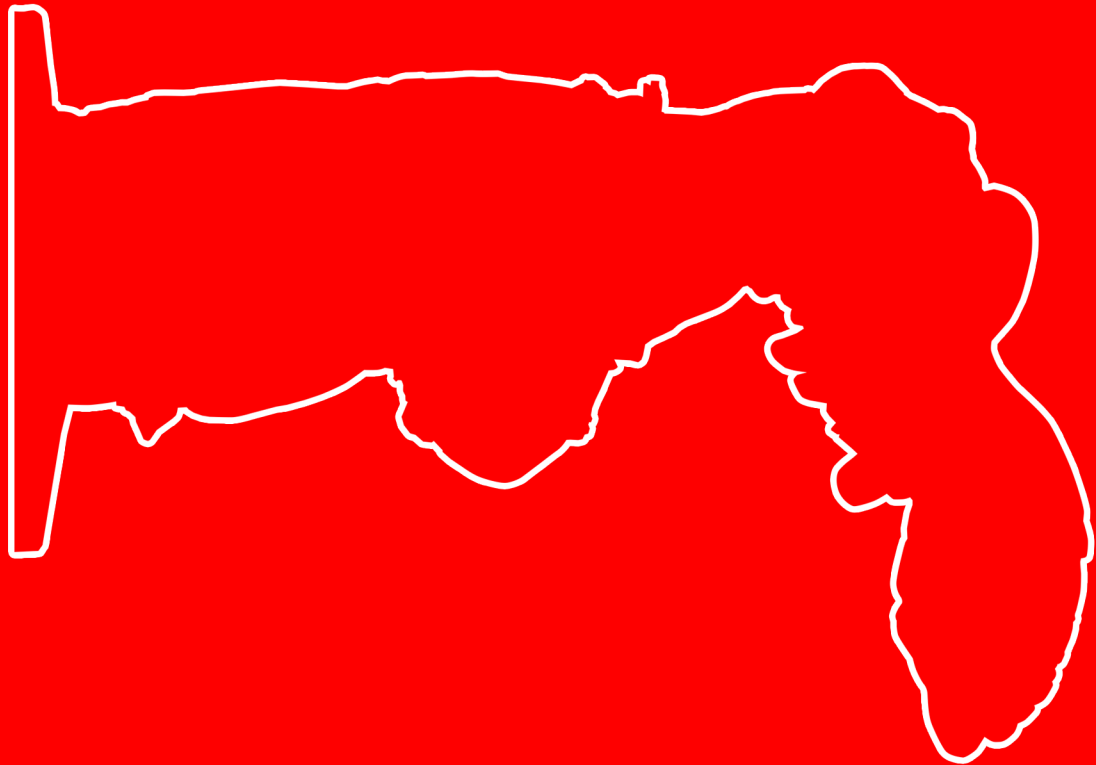
Bertolt Brecht, 1898 -1956, Γερμανός συγγραφέας

Προτεινόμενες δραστηριότητες

- Αναζητήστε κείμενα της παγκόσμιας λογοτεχνίας που αφορούν το θέμα της Νίκης της Σαμοθράκης.
- Αναζητήστε κείμενα της παγκόσμιας λογοτεχνίας που αφορούν τα θέματα της νίκης και της ήττας.
- Δημιουργήστε ένα ολιγόλεπτο video με το οποίο θα προβάλλετε τη Νίκη της Σαμοθράκης.
- Ζωγραφίστε ένα graffiti με αφορμή τη Νίκη (ως άγαλμα και ως ιδέα).
- Με λέξεις «κλειδιά» προσπαθήστε να γράψετε μια ιστορία με ηρωίδα τη Νίκη της Σαμοθράκης.

Η ξενιτεμένη

...

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν για να φανής και πάλι!
Ω! δόξα νάχη τάγνωστο λισγάρι του χωριάτη
που κύλισε του τάφου σου την πέτρα κι αναστήθης!
Κ' είδες τον κόσμο αλλοιώτικο, και την Ελλάδαν άλλη
και ξένη την Ανατολή και βάρβαρη τη γη σου,
και σα να μην τη γνώρισες, διάβηκες προς τη Δύση!

Γύρισε πάλι, γύρισε στα μέρη που εγεννήθης!
Οτι κι αν είσαι, δύναμη, βασίλισσα, όνειρο, ίσκιος,
θεά της ομορφιάς, πηγή της αρετής, ω Νίκη,
γύρισε πάλι, ω γύρισε στα μέρη που εγεννήθης.

Η Νίκη

Εδώ στο ελληνικό το χώμα,
το στοιχειωμένο και ιερό,
που το ίδιο χώμα μένει ακόμα
κι απ' τον αρχαίο τον καιρό,

στο χώμα τούτο πάντα ανθούνε
κ' έχουν αθάνατη ζωή
και μας θαμπώνουν, μας μεθούνε
νεράιδες, ήρωες, θεοί!

Είδα τη Νίκη τη μεγάλη,
τη Νίκη την παντοτεινή!
Την είδα εμπρός μου να προβάλλη
με φορεσιά ολοφωτεινή.

Ασύγκριτη σαν την ιδέα,
σαν όνειρο λαχταριστή,
είδα τη Νίκη την αρχαία,
τη Νίκη την κυματιστή!

Την είδα. Με το πέταμά της
δεν έφευγε στους ουραμούς,
εκεί που δύσκολα σιμά της
μπορεί να κρατηθή κι ο νους.

Δεν έτρεχε να φτάση πρώτη,
να στεφανώσει φτερωτή
το λιονταρόκαρδο στρατιώτη,
τον εμπνευσμένο τον ποιητή.

...

Την είδα να περνά μπροστά μου
με φορεσιά ολοφωτεινή
και λύγισα στη γη εκεί χάμου
κ' έκραξα με τρανή φωνή,

γονατιστός, με θαμπωμένα
μάτια, με λαύρα περισσή:
"Χαίρε θεά, χαίρε παρθένα,
Ω Νίκη, ω Νίκη, ω Νίκη Εσύ!

Εσύ που δείχνεις πως ανθούνε
εδώ μ' αθάνατη ζωή,
πως μας εμπνέουν και μας μεθούνε
νεραίδες, ήρωες, θεοί!"

Κωστής Παλαμάς, Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου
(απόσπασμα από τον Προφητικό)

...άφησε το νησί της και πάει αλλού...μα φεύγοντας έσκυψε το κεφάλι για να μην την αναγνωρίσουν οι άνθρωποι, γιατί το πρόσωπό της ήταν παράξενα λυπημένο που άφησε το νησί της...ξέχασε όμως να κρύψει τα φτερά της...Λησμόνησε πως τα φορούσε φεύγοντας....Και από τα φτερά της την αγνόησαν.

« [...] Τὸ νησί μὲ τοὺς γκρεμοὺς καὶ τὰ μεγάλα μυτερὰ βράχια, τὰ βουνὰ τὰ ἀπάτητα, τὰ ἄγρια κατατόπια, τὶς ἔρημες ἀκρογιαλιές, τὶς σπηλιές, τὶς βαθιές ρεματαριές, τὶς κακὲς πλαγιές καὶ ράχες, τὰ γίδια καὶ τὰ ἀγριοκάτσικα πηδώντας στὰ κατσάβραχα, τὰ ἀγριεμένα ἄλογα καὶ δέντρα, τοὺς σκλάβους ἀνθρώπους, τὸ ψῆλος τοῦ μεγάλου βουνοῦ, ποὺ θὰ ἦταν ἴσως κάποτε ἠφαίστειο καὶ ἀπὸ τὴν κορφή του ἀνοίγεται ἀπλόχωρη μιὰ θέα, φανταχτερή, γύρω τριγύρω στὴ μεγάλη νησοσπαρμένη θάλασσα καὶ στὴ στεριά τὴ μακρινή, καὶ τὸ κάθε ὄνομα τοῦ κάθε τόπου εἶναι γνῶριμο καὶ μουρμουρίζει γνωστὰ καὶ μαγεμένα λόγια καὶ τραγουδεῖ γνωστοὺς καὶ μυστηριώδικους παλιοὺς σκοπούς, Αἰγαῖο, Θράκη, Σαμοθράκη, Ροδόπη, Πελασγοί, Ἕλληνες, Ὀρφέας, Κάβειροι, Ποσειδῶνας - **στὸ νησί μὲ τὴν Παλιάπολη, ποὺ βρῆκαν τὴν πάγκαλη, πολύτιμη Νίκη, κουτσουρεμένη ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ βάρβαρα, καὶ τὴν ἄρπαξαν ξένοι στὰ ξένα** κι εὐρῆκαν τὰ θέμελα πεσμένων ναῶν καὶ τοίχους, τείχη πελασγικά, Ἑλληνικά καὶ ρωμαϊκὰ καὶ τοίχους βυζαντινοὺς καὶ πύργους βυζαντινοὺς καὶ γενοβέζικους, - στὸ νησί ὄλων τῶν καιρῶν, ἀπὸ τότε ποὺ ἠφαίστειο ξεπρόβαλε ἀπὸ τὸ πέλαγο καὶ ὑψώθηκε μονομιᾶς κατὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔσβησε καὶ σωριάστηκε καὶ πετρώθηκε, μὴ μπορώντας ψηλότερα νὰ ἀνεβεῖ, κι ἔγινε γῆς πλούσια ἀπὸ μέταλλα, βρύσες ζεστὲς καὶ κρύες, κατάμαυρες σπηλιές, κακοτοπιές καὶ βράχια καὶ πλούσια ἀπὸ φυτὰ, φυτρώνοντας ἄθελα στὸ πλούσιο χῶμα, καὶ γέννησε τ' ἀγριοκάτσικα, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς Καβεῖρους, ποὺ παίζανε μυστικὰ μὲ τὶς φωτιές καὶ τὶς θαλασσοφουρτοῦνες καὶ ἔπλασαν μιὰ θρησκεία - στὸ νησί, ποὺ ἔρχονταν ἀπ' ὅλες τὶς πολιτεῖες Ἕλληνες νὰ μνηθοῦν στὰ μυστήρια τῶν μεγάλων θεῶν νὰ μάθουν καὶ αὐτοί,

οἱ λαχταρισμένοι, οἱ ποθοπλανταγμένοι, νὰ μάθουν ἐκεῖνα ποὺ ποθοῦσαν νὰ μάθουν, τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου καὶ τὸ τέλος, οἱ διψασμένοι, οἱ τρελοὶ οἱ Ἑλληνες, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, ἄνθρωποι θεοί, γιατί κατέβασαν τοὺς θεοὺς στὴ γῆ καὶ τοὺς ἔκαμαν ὁμοίους μὲ τὸν ἑαυτό τους καὶ ὕστερα κουράστηκαν κι αὐτοὶ καὶ ἦρθαν ἄλλοι νὰ προσκυνήσουν τοὺς προστάτες θεοὺς, ποὺ τοὺς παραστέκονταν στὰ πολιτικά τους καμώματα, καὶ ὕστερα ἀπόστασαν καὶ οἱ μεγάλοι θεοὶ οἱ ἴδιοι καὶ χύμηξαν τὰ κύματα τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τοὺς σάρωσαν καὶ μπῆκαν στὴ θέση τους ἅγιοι μὲ εἰκόνες καὶ ξεφύτρωσαν χίλιες ἐκκλησίες καὶ παρεκκλήσια στὸ νησί καὶ γέμισε ἡ πολιτεία καὶ οἱ ἐρημιές ἀπὸ ἐκκλησιές, ξωκλήσια καὶ ρημοκλήσια καὶ ἀπὸ τίς ἐκκλησιές αὐτὲς μοναχὰ ἐννιακόσιες ἐννενηντὰ ἐννιά βρίσκονται καὶ ἡ χιλιοστὴ ἀκόμα νὰ βρεθεῖ μὲ τοὺς ἀρίφνητους κρυμμένους θησαυροὺς της, - στὸ νησί, ποὺ εἶδε κι αὐτὸ τοὺς Ρωμαίους νὰ γίνονται Βυζαντινοὶ καὶ τοὺς Φράγκους ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς νὰ τὸ ἀρπάζουν καὶ τοὺς διψοαίματους Τούρκους νὰ τὸ παίρνουν ἀπὸ τοὺς Φράγκους, τοὺς Τούρκους, ποὺ ἀκόμα καὶ τώρα τὸ ὀρίζουν, - στὸ νησί, ποὺ μ' ἓναν ψευτοσηκωμὸ κατεπάνω στοὺς τυράννους βοήθησε κι αὐτὸ νὰ γίνει ἡ τωρινὴ Ἑλλάδα, γιατί ἂν δὲν εἶχε κουνηθεῖ κι αὐτὸ θὰ ἦταν ἓνας σηκωμὸς καὶ χαλασμὸς λιγότερος γιὰ νὰ συγκινήσει τὴ φιλελληνικὴ Εὐρώπη, - στὸ νησί αὐτό, ποὺ εἶδε σφαγὲς καὶ χαλασμοὺς καὶ πειρατὲς καὶ καταχτητὲς καὶ θεοὺς καὶ ἀνθρώπους νὰ περνοδιαβαίνουν καὶ εἶδε καὶ ἔζησε τὴν ἱστορία ὅλη ἐνὸς ἔθνους, - στὸ νησί αὐτό, ποὺ στὴν ἄπειρη ἡσυχία του σὰ νὰ ἀκούγεται τώρα ἡ αἰωνιότητα νὰ περνᾷ, - στὸ τιμημένο αὐτὸ νησί μποροῦσα νὰ εἶχα γεννηθεῖ κι ἐγώ, ἀφοῦ τὸ κατοικοῦν ἄνθρωποι τῆς φυλῆς μου.»

Ἴων Δραγοῦμης
Ἀπόσπασμα ἀπο τὴ "Σαμοθράκη"
1908

ΣΙΩΠΗΡΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

Δεν ήταν γραφτό μου να ζήσω στο πολυαγαπημένο μου νησί. Να αποχαιρετώ τα καράβια στην ανοιχτή θάλασσα και τ' αεράκι του Αιγαίου να χαϊδεύει τα μαλλιά μου.

Μοίρα μου ήταν να γίνω πρέσβειρα της πατρίδας μου στο εξωτερικό και να διαλαλώ στα ξένα τα τρανά της μεγαλεία.

Μια μοίρα βαριά σαν τα φτερά που σηκώνω στους ώμους, χωρίς να πετούν για μέρη αγαπημένα, εκεί που πρωτοαντίκρισα το φως του ήλιου, εκεί που η θάλασσα φιλούσε τη στεριά κι ο αέρας μύριζε δυόσμο κι ήρθαν χρόνια δύσκολα και πέρασαν πάνω μου οι αιώνες και κομμάτιασαν αλύπητα το γυμνό μου κορμί.

Μα ήταν λιγότερος ο πόνος εκείνος απ' αυτόν του μισεμού που μου κατατρώει τα σπλάχνα γιατί τότε τα συντρίμια μου φιλοξένησαν της Σαμοθράκης τα χώματα τα ζεστά. Και τώρα αμίλητη μέσα σε πρόσωπα βουβά, μέσα σ' αγάλματα ξενιτεμένα μοιράζω τον πόνο μου και ακούω το δικό τους.

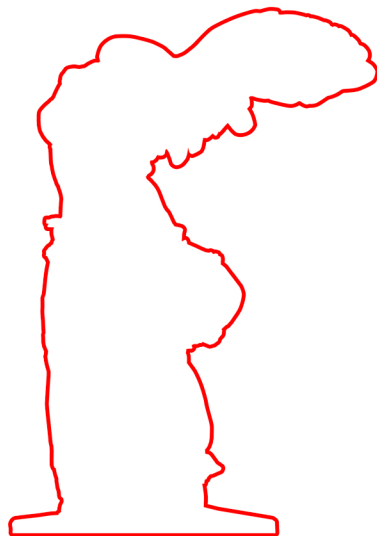
Κί η Ευρώπη του πολιτισμού δεν είδε τον κρυφό καημό μας, δε ρώτησε για τα δικά μας δίκαια, δε λογοδότησε ποτέ για την κλοπή τούτη την άναντρη.

Μα εγώ δε θα λιποτακτήσω. Με το στήθος φουσκωμένο απ' τους αναστεναγμούς θα στέκω αγέρωχη, να πληρώνω το τίμημα της ομορφιάς μου και να σαλπίζω στους αιώνες τη Νίκη, όχι κάποιου βασιλιά, όπως οι ξεναγοί λένε στους θαυμαστές μου.

Αυτή ήταν η αιτία που με δημιούργησε.

Ο λόγος όμως που συνεχίζω, και σαν τον Οδυσσέα επιβιώνω στην ξενιτιά είναι να δείξω πως η ομορφιά του ελληνικού πολιτισμού ξεπέρασε την ασχήμια της βαρβαρότητας, δίνοντας νόημα ακόμη και στη δική μου ατελείωτη οδύσσεια....

Γλήνιας Παναγιώτης
Μαθητής 2ας Γυμνασίου
Σαμοθράκη 2013

Ο ΝΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Την πλήρη θ' αρματώσω, να βρω το λυτρωμό,
θα πάψω να μετράω το μαύρο μισεμό.

Κί αν χρόνια παραδέρνει ο πόνος στην καρδιά,
θ' ανοίξω τα φτερά μου στην ποθητή στεριά.

Σαν να 'ξερε ο γλύπτης πως σκλάβα θα γενώ
μ' έπλασε να κινούμαι, να φεύγω, να πετώ.

Και να που ξεπροβάλλει αντίκρυ ένα βουνό,
τι γνώριμο που μοιάζει από καιρό αλλοτινό.

Σαν τότε που ολόρθη, αγέρωχη, στητή
καράβια ξεπροβόδιζα στη θρακική τη γη.

Και η λαχτάρα χώρισε το σώμα απ' την καρδιά,
χωρίς πυξίδα εκείνη την πλήρη οδηγιά.

Μα πριν καλά πατήσω στη φωτεινή τη γη,
η μαύρη αλήθεια πνίγει του νόστου την πνοή.

Τα μάτια μου ανοίγω, απ' τ' όνειρο ξυπνώ
και πονεμένες σκέψεις χτυπούν το λογισμό.

Πανώρια Σαμοθράκη, ποτέ μου δε θα 'ρθω,
στο άχαρο μουσείο τα κάλλη σου θα υμνώ.

Κατάρα η ομορφιά μου, νησί μου ακριβό,
κάλλιο να ήμουν βότσαλο στον αρμυρό σου το γιαλό.

Συκά Ζαφειρία
Μαθήτρια 2ας Γυμνασίου
Σαμοθράκη 2013

Το άγαλμα της Νίκης, σημάδεψε την Σαμοθράκη, όπως ο Καβάφης την Αλεξάνδρεια, ο Παπαδιαμάντης την Σκιάθο, κι ο Τζόις το Δουβλίνο. Η δε απαγωγή της έδωσε ακόμα μεγαλύτερη φήμη και δόξα στο άγαλμα και στο νησί, όπως η αρπαγή της Ελένης, δόξασε ανάστροφα την Σπάρτη, αλλά και την Τροία, έστω δια της καταστροφής της.

Ακόμα και στην ίδια την Ελλάδα εκτιμήθηκε περισσότερο το άγαλμα, όντας στο Λούβρο, εφόσον γενικά ουδείς Έλλην, ή το έργο του, αναγνωρίζεται εδώ, σε μας, αν δεν αναγνωριστεί πρώτα στις Ευρώπες, ή κάπου αλλού στην αλλοδαπή.

...

Το άγαλμα αυτό, που σαρκώνει αενάως το πάθος της νίκης, τον θρίαμβο, την επικράτηση, την λύτρωση, την θέσπιση μιας νέας εποχής, ή έστω την ελπίδα τους, μεταγγίζει στον θεατή την αίσθηση του ιερού: είτε είναι μια θεά που κατέρχεται προς τους θνητούς, αναγγέλλοντας, ή κομίζοντας τη νίκη, είτε μια μορφή θνητής, που ανέρχεται προς την ιερή μεταρσίωση, την υπερέξαρση, την αποθέωση. Ίσως είναι κάτι διαρκώς ενδιάμεσο, ως ένσαρκη, υλική αποπνευμάτωση που τείνει, δια της δόξας και της απογείωσης προς την ένθεη τάξη.

Ο αποφασιστικός διασκελισμός της δείχνει μια διαδρομή που έχει ήδη διανυθεί, αλλά και έναν δρόμο που έρχεται. Είναι διάνυσμα, μια τεντωμένη χορδή. Είναι το γεγονός αλλά και το επιγενόμενο, μια προηγούμενη κατάσταση αλλά και η υπόσχεση μια νέας. Μια διαρκής, εν στάσει, και ταυτόχρονα εν κινήσει ενέργεια. Ένα έλασμα εν ερηγόρσει. Κινείται από το σθένος, το πάθος, την γενναιότητα της αρετής, επικυριαρχώντας στον χώρο, θριαμβεύοντας πάνω στην επικράτεια του υπάρχοντος αλλά και του νοητού, περπατώντας, αλλά και σχεδόν ιπτάμενη συνάμα δια των φτερών. Γήινη και υπερούσια, υπαρκτή, αλλά και δρομέως διαφεύγουσα, σταθερή αλλά και αέναα μετακινούμενη, εξαφανίζει το μαρμάρινο βάρος της μέσα στο όραμα που αποδεσμεύει και την αποδεσμεύει.

...

Δεν είναι μια ακραία σκέψη, αφού η Νίκη της Σαμοθράκης, θα μπορούσε να πει κανείς πως πιθανώς αποτέλεσε – τότε που δέσποζε επί ελληνικού εδάφους – το ενδεχόμενο πρότυπο για την ζωγραφική αναπαράσταση των χριστιανικών αγγέλων, με τα φτερά, την κίνηση και τις βαθιές πτυχώσεις στα διάφανα ενδύματα. Είναι, καθεαυτή, η διαμεσολάβηση, η συνέχεια, η υπερβατική συνάφεια.

Ο χρόνος, τεμαχίζοντάς την, κατατομώντας την, αφαιρώντας της μέλη, δεν κατόρθωσε να της μειώσει το μεγαλείο, ή το φέρον μήνυμα. Ίσα-ίσα, με τον διαμελισμό της κατακτά μια βαθύτερη ενότητα. Κι έτσι, τυχαία εντελώς, ή, από μια άλλη πρόνοια των θεών, η Νίκη της Σαμοθράκης, έδειξε στους καλλιτέχνες του 19ου αιώνα, πως ένα έργο μπορεί να είναι τελειωμένο χωρίς να είναι αναπαραστατικά ολόκληρο, ή να υπάρχει ολόκληρο, χωρίς να είναι ακέραιο, με βάση την φυσική αντιστοιχία.

...

Αλλά η Νίκη της Σαμοθράκης, θα μπορούσε να είναι και το πρόπλασμα όλης της μοντέρνας Τέχνης, αν, έστω ακραία, σκεφτούμε πως ενδέχεται να έχει υπάρξει η κύρια έμπνευση του Μαρινέτι, όταν συνέλαβε την ιδέα του Φουτουρισμού, ο οποίος είναι η μήτρα των επόμενων κινημάτων, κυρίως του Σουρεαλισμού και των εκδοχών του: ο δυναμισμός, η κίνηση προς το μέλλον, η εφόρμηση, η έφοδος, το σπάραγμα, η αφαίρεση, η παραμόρφωση, η έλλειψη, η σαρωτική μετάβαση, η νίκη επί του παλαιού και του στατικού, του αποδεκτού, του ακαδημαϊκού, του καλοφτιαγμένου, του τυπικά ολοκληρωμένου. Η Νίκη θα μπορούσε κάλλιστα να είναι κυρίως ένα φουτουριστικό, ή ένα σουρεαλιστικό έργο ζωγραφικής, γλυπτικής, ή ποίησης. Η δυναμική της αφαίρεση θα έλεγε κανείς ότι προοιωνίζεται τον θραυσματικό διασκελισμό των ποιημάτων του Μαγιακόφσκι και όχι μόνο. Κι αυτό εξαιτίας των κομματιών που της λείπουν, χωρίς όμως να της λείπει τίποτε, ίσως ακριβώς, εξαιτίας του ακρωτηριασμού της, που, επιπλέον, εκκρίνει περίσσεια εκδοχών. Η στέρση κάποιων μελών της την κάνει να προηγείται αισθητικά του εαυτού της, ανακεφαλαιώνοντας αλλά και ξεπερνώντας τις προθέσεις και τα όρια του δημιουργού της.

...

Η Νίκη της Σαμοθράκης απήχθη, αλλά ταυτόχρονα είναι σε ειδική αποστολή. Τώρα αναγκάζεται να μιλάει, πέρα από άψογα Ελληνικά, και σχεδόν σπασμένα γαλλικά. Με μια έννοια, παραλλάσει το ταξίδι του Οδυσσέα. Αλλά κάποτε, αλλιώς φυσάει ο αέρας. Αλλά κάποτε, παραμονή Δεκαπενταύγουστου, θα γυρίσει. Θα επιστρέψει περσόεσσα, επική, θριαμβική, ακάθεκτη, προηγούμενη πάντα του εαυτού της, για να ενθρονιστεί στην δική της Ιθάκη, που είναι η ιερή Σαμοθράκη, το νησί των Καβείρων και των Μεγάλων Θεών.

Γιώργος Σκαμπαρδώνης

*Η Νίκη της Σαμοθράκης
προηγείται του εαυτού της (αποσπάσματα)*

